

Filip
Pošivač

Iva K.
Jesičková

Bára
Váčeková

Až
po uši
v mechu

Barboška
2019

Bartošová Johana, Bartošová Alžběta, Bauerová Luna Sofie, Benda Hugo, Bendová Maja, Brown William Elliot, Buršíček Viktor, Cabalka František, Cvachovcová Dora, Čiháková Olivie Anna, Čížková Žofie, Čtvrtníčková Anna Mercedes, Dáňa František Daniel, Decastelo Michael, Decastelo Elias, Dobrovský Eliáš, Dočekalová Julie, Doležalová Kateřina, Dopita Kryšpín, Doručková Olivie, Doubek Jan, Dvořáková Adéla, Garcia Manukian Amélie, Geislerová Anežka, Grundelová Michalea, Hamzová Amálie Stella, Hanáková Ema, Hanáková Berta, Hanzlová Anna, Hirsch Sára, Holdingová Anushka, Holdingová Beatrice, Holubička Jan, Holubička Vít, Horníková Viktorie, Hořinková Růžena, Hřebejk Jonáš, Hřebejková Antonie, Chejlová Magdalena, Jelínek David, Jiša Jáchym, Jiruškova Majda, Jurajda Tomáš, Jurajdová Michaela, Káralová Kristina, Kaše Albert, Kiriazova Eva, Kiriazova Lea, Knight Leonard, Knobloch Eduard, Knoblochová Helena, Kolář Vilém, Korba Eliáš, Kostka Adam, Kožnerová Karolína, Kuželová Adéla, Kyloušková Julie, Lanska Emma, Lansky Max, Litvákova Antonie, Lubomířská Natálka, Luptovská Ema, Macháček Antonín, Macháčková Berta, Malásek Benjamin, Malásek Tobias, Mejtuv Sofie, Mencl Bruno, Michal Eliáš, Michalová Elsa, Michalská Sára, Michalská Kristýna, Míková Eliška, Mittelmannová Zoe, Mullen Oliver Raymond, Mullen Viktorie, Najbrt Oskar, Najbrt Vincent, Najbrt Maxim, Najbrtová Amálie, Neven Mariana, Nosálková Dorota, Nouzáková Kateřina, Opletal Dominik, Orozovičová Berta, Oujezdská Julie, Oujezdský Antonín, Pakurová Natalia Sophia, Palová Alžběta, Pehe Isabella, Pikkelová Zoe, Pikkelová Lola, Pippal Sebastian Josef, Pippalová Greta, Pomahač Albert, Princ Kryštof, Prokopová Karolína, Prokopová Kateřina, Rejholcová Johana Eliška, Roubíčková Viktorie, Sanvenero Marco, Sanvenero Matteo, Sauer Tobiáš, Sedlák Šimon, Sedlák Jáchym, Sivek Jonáš, Sivek Mikuláš, Skála Lukáš, Slovák Bruno, Smoljaková Eliška, Stanko Mikuláš, Stropnická Kordula, Střítežská Ema, Šeba Max, Šeba Hedvika, Škarýdová Ema, Škvárová Leontýna, Techman Alex, Techmanová Luisa, Toaderová Stella, Trojan Václav, Trojan Antonín, Urban Max, Vaňková Kateřina, Vasquez Sára, Vasquez Káťa, Volf Samuel, Vopálenská Anna, Wdowiakova Olga, Zachariáš Albert

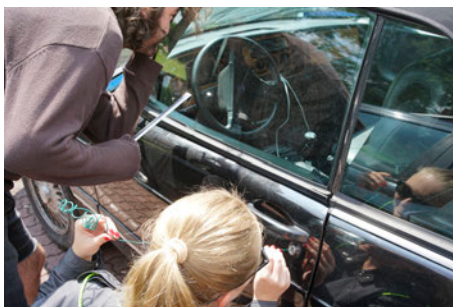
&

Bartoš Václav, Bělohávková Luisa, Budová Alice, Faletti Anna, Fischerová Anna, Grohová Ester, Knollová Josefína, Malý Robert, Nováková Kristýna, Novotný Adam, Pardubová Lucie, Růster Karl-Albert, Růsterová Kristýna-Anna, Slavík Samuel, Střeleček Marek, Suchý Zdeněk, Šeba Michal, Špundová Markéta, Tesfaye Sára, Trantína Šimon, Trojan František, Trojan Josef, Vondráková Dita, Bartoš Delfín, Suchá Ida, Suchá Ola

**Děti ve věku od 6 do 18 let si vylosovaly věty
bez znalosti celého textu krásné knihy AŽ po uši v mechu.
Obsah věty pak během jednoho dne ztvárnily podle své fantazie.
Fotografie byly vloženy do pohádky na místa, kam patří.
Touto knihou jsme oslavili to nejpodstatnější v lidském životě.
Fantazii, krásu a lásku.**

T.H.A., Míša Syslová, Ondřej Trojan; Lenka Benešová; Elle; Burda; Jirka Novák; Mattoni, Tomáš Střeleček; Kulinařský institut, Jana a Roman Vaňkovi; Makro; Key Production, Filip Kožner; Dolce Vita, Bazaar, Marek Jaroš; Studio Najbrt, Aleš Najbrt, Zuzana Lednická; Bontonfilm, Tereza Ruppertová; Jan Buriánek; Mirek Lauschmann; Český rozhlas, Petra Sklenářová, Martin Kutíl; Radio Wave, Michal Chromý; Jitka a Petr Švarcovi; Karel Holubička; Jiří Čivrný; Meander, Ivana Pecháčková; Dita Pecháčková; Avon, Martin Veselý; CREW, Jiří Pavlovský; Baobab, Barbora Čermáková; Nakladatelství Kant, Karel Kerlický, Jana Hofmanová; Nakladatelství Argo, Pavel Krummer; Nakladatelství Slovart, Cyril Máša; Amanita Design, Jakub Dvorský, Floex; Supraphon, Iva Milerová; Tour Prague, Jiří a Sandra Kuthanovi; MČ Praha 8; KVIFF, Kryštof Mucha, Jiří Bartoška; Uzasne-Darky.cz, Josef Cipra; Táňa Ambrožová; Nakladatelství Paseka, Anna Horáčková; LAVMI, Babeta Ondrová, Jan Slovák; Club-Mate, Richard Choleva; David Císař; RedBull, Jan Vondráček; Big-Boss; Tereza a Jakub Svěrákovi; Labyrint, časopis Raketa, Joachim Dvořák; Universal Music, Sandra Hamzová; British Council; Freshlabels, Jan Bouška; Mattel, Hana Fryšová; Tiskárna lookup.cz, Simon Stefanescu; básník Venca Komárek; **Prince; MF; Zuzana; Nerez; Věra B.; Majkl; Majkl V; všichni vedoucí a děti; peace & love**

Uprostřed hlubokého lesa, tam, kde se stromy rozestoupily, aby sluneční paprsky mohly proniknout až mezi lesní porost, stojí domeček Tobíka a Josefky. Na první pohled byste si ho možná ani nevšimli. Vypadá jako obyčejný, mechem porostlý kmen stromu, který se skácel k zemi dávno před tím, než jste byli na světě. Když ale přijdete blíž, uvidíte, že z jedné vykotlané větve stoupá kouř.

Pak už se stačí jen trochu ohnout a okýnky nahlédnout dovnitř.

Tobík a Josefka jsou dva malí trnkové, kteří v mechovišti bydlí už nějaký ten pátek a dohlízejí, aby tu vše fungovalo, jak má. Tobík se stará o svítící houby, které v mechovišti mají místo veřejného osvětlení. Že to přeci není v lese potřeba?

To byste se divili, kolik lesních živočichů je v noci vzhůru!

A nebýt Tobíka, který všechny houby večer poctivě rozsvěcí a ráno zase zhasíná, neviděli by si ani na špičku nosu a zakopli by o kdekajou šišku. Tobíáš má navíc velkou mapu, ve které je každá houba, každý trs trávy, dokonce i ten poslední kamínek pečlivě zakreslený, a Tobík tak ví o všem, co se v mechovišti šustne.

A hele, Josefka! Právě na plotně připáčila oběd.

Josefka má na starosti hašteřivé muchomůrky, které rostou nedaleko jejich domečku.

Dbá, aby měly klobouky vždycky parádně červené,

**korále z jarní rosy aby se jim třpytily,
a hlavně,**

aby jedna druhé nezáviděla, že má něco, co ta první ne.

Občas má Josefka muchomůrčího brebentění tak plnou hlavu, že večer padne do křesla, zapne lesní rádio a řekne:

„Tobíku, dneska už nedělám vůbec nic!“ Pak se společně zaposlouchají do árií rusalčího sboru, Tobiáš si zakresluje do své mapy a Josefka nakonec také vytáhne šitíčko, protože vždycky se najde nějaká muchomůrka, která potřebuje nový klobouk, když se jí ten starý už okoukal.

**Tak tam spolu sedí, dokud se jim nezačnou klížit oči
a je čas odebrat se do postýlek.**

Ale nemyslete si, mechoviště není jen ospalé místo, kde se nikdy nic nestane

a největší událostí je, když sem zabloudí nějaký ztracený houbař.

Tady se občas dějí věci!

Jako tehdy, když se u přesličkového háje usadil Hejkal.

Co? Že na hejkalu nevěříte? To Josefka taky nevěřila, až jednou...ale víte co? Vezmeme to pěkně popořádku, jak se sluší a patří – tedy nejlépe od začátku.

Jednoho letního rána, kdy se Tobík jako obvykle nemohl vyhrabat z postele, zatímco Josefka už na plotně vařila bezinkový čaj, se z rádia ozvalo mimořádné hlášení: „Pozor, pozor, všem obyvatelům mechoviště se dává na vědomí, že mezi přesličkovým hájem a čihadly, kam se žádný mechovišťan neodvažuje vstoupit, se usadil Hejkal.“

Může být hladový a velmi nebezpečný.

Konec hlášení.“

„Téda,“ vydechl Tobík. „To je ale patálie, Josefko.“

„Hejkal, a kousíček od našeho mechoviště!

Z toho natuty koukají problémy.“

Josefka si dobalila šitíčko, vzala do podpaždí muchomůrčí klobouk a vykročila ke dveřím.

„Jakýpak Hejkal. To se zase nějaký hloupý lesní tvor leknlul vlastního stínu.

A vůbec, Tobiáší, pojď už.

Víš, jak jsou ty moje muchomůrky nevrlé, když přijdu pozdě.”

A tak si i Tobík sbalil své saky a vyrazili. Jak šli prosluněným mechovištěm, oba cítili, že se tu po zprávě o Hejkalovi vznáší neklid a strach. Potkávali různé lesní tvory a rostliny a všichni měli na Hejkala svůj názor.

„Slyšeli jste to? Hejkal, u nás v mechovišti!

„Já to říkám pořád, že už to tu není, co bývalo.

Když jsem byla mladá – někdy začátkem minulého měsíce – tak se takovéhle věci neděly.“

**„To je hrůza, to je hrůza. Jeden by se odstěhoval, ale copak může, když roste ze země?
A žíví se ptáčaty vypadlými z hnízda, na vlastní oči jsem to viděl!“**

„Ale pane krtku, vždyť vy přece nevidíte vůbec nic...“

„Příšera, děsivý netvor to je!“

„Já už po setmění sama nevycházím a to jsem, prosím, bludička!”

„My cvrčkové víme, že stačí jeden jeho pohled a už ze sebe nikdy nevydáte ani cvrk!”

„A dost!” zavelela Josefka a všichni rázem zmlkli.

„Mám všech těch povídaček akorát tak po krk. Copak někdo z vás viděl Hejkala na vlastní oči?”

„Krtek,” špítila nejmenší muchomůrka.

„Pan krtek je slepý, ty hloupá,” okřikla ji starší kolegyně.

„Takže neviděl,” usmála se Josefka.

„Nesmíte přece hned věřit všemu, co se povídá. Ani v rádiu!”

Najednou se ale mechovištěm začalo ozývat táhlé, teskné vytí.

Všichni lesní tvorové se rychle běželi ukrýt do svých nor,

muchomůrky se semkly k sobě a schouly se pod klobouky.

Tobík jenom suše polknul a Josefka se oklepala, jak jí přeběhl mráz po zádech. Hejkal byl opravdu nedaleko.

„Josefko, pojd' domů. Tady končí všechna legrace,“ šeptnul Tobík.

Ale Josefka se zamračila. „Ne. Tohle je naše mechoviště a přece se tu nebudeme bát.

Musíme tomu přijít na kloub, Tobíku.

Hejkala najdeme a zjistíme, kolik je na těch strašidelných historkách pravdy,“

řekla Josefka a vykročila směrem k tmným mokřinám, kterým se v mechovišti říkalo čihadla.

Tobiášovi chvílku trvalo, než se vzpamatoval a vyběhl za ní.

„A nébo, Josefko!“ špekuloval Tobík, zatímco se snažil držet s Josefkou krok. „Se raději vrátíme domů, uvaříme si bezinkový čaj, zavřeme všechny okenice a třeba stejně jako přišel, tak ten Hejkal zase odejde.“ Josefka se na něj v tu chvíli otočila, ruce dala rázně v bok a našťvaně našpulila pusinku.

„Hele, ty štrašpytlíku, jestli se bojíš, tak já si ho najdu sama!“ řekla rozhodně a už si to zase štrádovala k čihadlům.

Tobík si jen povzdychl – nekoukalo z toho nic dobrého, ale copak mohl nechat Josefku jít samotnou?

Ta holka má sice kuráž, ale Hejkala sama nepřepere, to by natuty špatně dopadlo, říkal si, když se s malou dušičkou vydal za ní.

Jak se blížili k čihadlům, cítili, že se vzduch okolo nich pomalu ochlazuje, veselé zvonky a pomněnky z mechoviště vystřídaly lišejníky a masožravé rosnatky

a místo hříbků a červených muchomůrek tu na ně cenily zuby jedovaté prašivky.

Takhle daleko od mechoviště ještě nikdy nebyli. Tobík měl co dělat, aby mu nohy nezdřevěněly strachy a i Josefka na chvílku zapochoybovala, jestli byl tohle ten nejlepší nápad.

„Ha!“ vykřikl najednou Tobík a ukázal před sebe. „Stopa!“

A opravdu – v měkké půdě kousek od nich byla stopa jako vyšitá a kousek za ní další a další.

Jestli se Tobík v něčem vyznal, byly to stopy lesních zvířat, a u téhle si byl docela jistý, že patří zajícovi, kterého občas potkával i u nich v mechovišti. Ale v tu chvíli dostal také nápad, jak Josefku od hledání Hejkala odradit. „To je nějaký zajíc, že jo, Tobiáší?“ zkoumala stopu Josefka, ale Tobík nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Bane, Josefko, žádný zajíc. Takovouhle stopu jsem ještě neviděl, ta bude natuty hejkalí.“

Měli bychom se po těch stopách vydat a tak ho vypátráme.“

Tobík na nic nečekal a hned se vydal po stopách zpět směrem k mechovišti. Josefka pokrčila rameny a utíkala za ním. Ale jak šli a vzdalovali se číhadlům, bylo jí to čím dál podezřelejší.

„Tobíku? Ty stopy opravdu vypadají, že ten, kdo je udělal, skákal jako zajíc.“

To mi na Hejkala moc nesedí. Navíc číhadla i přesličkový háj jsou úplně na opačné straně!“

„Co tě nemá, Josefko,“ nechtěl to vzdát Tobiáš.

„Takový Hejkal dělá milové kroky, to pak může vypadat, jako když skáče.“

„Vždyť jsi nikdy Hejkala neviděl, jak to můžeš vědět,“ bručela si pod vousy Josefka a najednou vítězně ukázala prstem před sebe.

„Hele – bobky!“

A opravdu, na cestičce před nimi ležela hromádka malých, kulatých a bezpochyby zaječích bobků. Tobiáš se zarazil a nevěděl, co říct. „No jó, ale ty jsou staré, ty tu nechal nějaký zajíc buhvídky...“

Ale Josefka už na něj zase koukala s našťavaně našpulenou pusou a rukama v bok.

„Tobíku! Jak to tedy je?“

„Já mám pocit, že mě tak trochu vodiš za nos!“

V tu chvíli okolo nich prohopkal mladý zajíc a Tobík už nemusel vůbec nic vysvětlovat. „Dobrý den, zdravím, pardon, spěchám, spěchám...“ zafuněl zajíc a zmizel v roští. Josefka si prohlédla stopy, které po sobě nechal. Byly úplně stejné jako ty, natuty hejkalí, akorát mířily opačným směrem. Vyčítavě se podívala na Tobíka.

„Jsem se spletl, no. Se stane,“

řekl zkroušeně Tobiáš. Josefka si jen našťavaně odfrkla, udělala čelem vzad a zase zamířila k čihadlům.

Popošli ale jen o kousek a Josefka už zase ukazovala před sebe, kde se uprostřed cesty vyjímalý stopy úplně jiné, než po sobě zanechal zajíc. „Koukej, Tobi, tyhle už by ale hejkalí být mohly, takové jsem opravdu ještě neviděla.“ Tobiáš se ale na stopy podíval a zavrtěl hlavou.

„Ty nejsou hejkalí, Josefko,

to bude jenom nějaká srnka.

Ty k nám do mechoviště moc nechodíš, proto jsi její stopy nikdy neviděla.“
Josefka zklamaně přikývla a už chtěla pokračovat v cestě, když v tom se zarazila a podezíravě se na Tobiáše zadívala. „Ty, Tobíku, a nebalamutíš mě zase? Co když je to tentokrát opravdu Hejkal a ty jen nechceš, abychom ho našli?“

„Co tě nemá, Josefko. To jsou stopy srnčí, jakože se srnek Tobík jmenuje,“
stál si za svým Tobiáš, ale Josefka zase věděla svoje.

„Stejně to jdu zjistit,“ řekla a vykročila směrem, kterým stopy vedly.

„A měl bys jít se mnou, Tobíku, nebo se ti ještě někde ztratím a budeš mě mít na svědomí!“
Tobiáš si povzdychl, protože mu bylo jasné, že mu nic jiného nezbyvá. A tak šli.

Josefka měla oči přišpendlené k zemi,

Tobík se zase pořád ohlížel, jestli na ně odněkud nevyskočí Hejkal nebo nějaká jiná obluda, kterých byla číhadla – alespoň v Tobíkově fantazii - docela plná. Když tu najednou stopy zničehonic skončily, jako by se srnka, Hejkal nebo to stvoření, kterému patřily, do země propadlo.

Josefka s Tobíkem se rozhlíželi a rozhlíželi, ale moudří z toho nebyli.

„Chápeš to, Tobíku? Přece se nemohl ten Hejkal prostě... vypařit?“

„Žádný Hejkal, Josefko, srnka. Ale záhada to je, to tedy opravdu jo. Aby jí tak něco sežralo!“
Bylo to tak prapodivné, že i jinak nebojácná Josefka cítila, jak se jí strachy rozklepala kolena.

V tom se kdesi nad nimi ozval hlas.

„Ehm, nechci vám do toho mluvit, ale já jsem tady a vypařená nebo sežraná si rozhodně nepřípadám.“

Josefka s Tobíkem zvedli hlavy

a uviděli velké, hnědými chlupy porostlé břicho – stáli totiž rovnou pod srnkou.

Ta teď sklonila hlavu a zadívala se na oba vyjukané trnky.

„Nejste vy Tobík a Josefka? O vás už jsem slyšela. Ale co děláte tak daleko od mechoviště, ztratili jste se?“

„Prosím ne, paní srnko,“ řekla Josefka. „Mezi čihadly a přesličkovým hájem se prý usadil Hejkal.“

My sice na hejkalý nevěříme, ale chceme tomu přijít na kloub.“

„Tak to už jste skoro na místě! Přesličkový háj začíná támhle za zatačkou. A jestli na hejkalý opravdu nevěříte, tak budete asi pěkně překvapení.“ Tobík dloubnul loktem do Josefky:

„Vidíš, já ti říkal, že to jsou srnčí stopy. Někdy bych taky mohl mít pravdu já!“

Josefka už už otevírala pusu, že mu něco poví, když v tom se ozvalo další hejkalí zavutí. A tentokrát bylo docela blízko – přesně za zatačkou, jak říkala srnka, která měla najednou naspěch.

„No nic, trnkové, mějte se, já se ještě musím pást. A buďte opatrní!“ dodala a odklusala pryč.

Tobík s Josefkou byli zase sami.

„Myslím, Josefko, že jestli chceme vzít nohy na ramena, tak teď máme poslední šanci,“ povídá Tobík.

Josefka váhala. Vzpomněla si na jejich útulný domeček uprostřed mechoviště, na to, jak ji každé ráno hlasně vítaly ty její hašteřivé muchomůrky, na večery strávené s Tobíkem u lesního rádia.

Jenže teď se v tom jejich domově usadil strach, a to přece nemohli dovolit. Podívala se na Tobíka a viděla, že on myslí na to samé.

Tobiáš ji chytil za ruku a pevně ji stiskl.

**„Když budeme držet spolu, nic se nám nestane,“
řekl a usmál se na ni.**

Zhluboka se nadechli a ruku v ruce vykročili směrem k zatáčce.

Jak se trnkové blížili k místu, kde měl mít Hejkal své obydlí, uslyšeli ptačí pípání, které bylo stále hlasitější.

Po kolenou dolezli až ke skalce, ze které byl výhled na přesličkový háj, a Tobík opatrně vykoukl ven.

Na paloučku mezi přesličkami stál starý, záplatovaný stan a okolo něj několik klíček, ve kterých smutně pípala neopeřená ptačí mláděťka. Po Hejkalovi však nebylo ani vidu, ani slechu. „Páni, tak je to přeci jen pravda,“ vydechla Josefka, která mezitím vykoukla zpoza skalky vedle Tobiáše.

„Hejkal existuje a živí se ptačími mlád'átky.

Co budeme dělat?“

„Nechat mu je napospas nemůžeme, to se rozumí. Musíme je zachránit,“ řekl odhodlaně Tobiáš. Josefka se na něj obdivně podívala.

Takhle odvážného ho neznala a docela se jí zamlouval.

„Ale jak to uděláme, Tobíku?“

„Vypadá to, že tady teď Hejkal není. Ty budeš, Josefko, hlídat, já se vyplížím ven, otevřu klíčky a ptáčata vysvobodím. A pak už budeme muset pelášit pryč, protože až Hejkal zjistí, že se mu rozutekla večere, radost z toho mít nebude.“

„Dobře, Tobíku, ale buď opatrný, a já když něco uvidím, tak houknou,“ řekla Josefka a čekala, že se Tobík začne plížit dolů ke stanu.

Tobík ale stál na místě a propadal se do čím dál větších rozpaků.

„Josefko... sice jsem to vymyslel dobře, ale... mně strachy dočista zdřevěněly nohy, neudělám ani krok,“ přiznal zarmouceně Tobík a vypadal tak nešťastně, že se musela Josefka zasmát.

„Nevadí,“ uklidňovala ho. „Jestli ti nezdrvěněly i hlasivky, tak si to vyměníme – já se vyplížím a ty na mě houkneš, kdybys viděl Hejkala, dobře?“

A tak Josefka opatrně vylezla z jejich úkrytu a začala se plížít k Hejkalovu příbytku.

Jak se blížila ke klíčkám, ve kterých byla zavřená ptáčata, jejich pípání ještě zesílilo.

Tobík napjatě vyhlížel, jestli se Hejkal odněkud nevynoří. Vzduch byl ale čistý, a tak Josefka otevřela první klíčku, ze které radostně vyhopkalo jedno ptáčátko a kolíbavě se rozběhlo do přesličkového háje,

protože létat ho ještě nikdo nenaučil.

Stejně rychle vyběhlo i druhé ptáče a pelášilo na druhou stranu. Pak třetí a čtvrté a páté, až byly klíčky prázdné a ze všech stran bylo slyšet radostné ptačí pípání.

„Uáááááá!“ ozval se najednou za jejími zády příšerný řev.

V Josefce by se v tu chvíli krve nedořežal a Tobík jen příškrčeně zavolal: „Josefko, pozor!

Bylo ale pozdě.

Zpoza stanu se vynořilo příšerné stvoření a zamířilo rovnou k Josefce.

Bylo dvakrát větší než ona, hrozně chlupaté a v pařátech drželo další nebohé vzpouzející se ptáče.

S Josefkou se v tu chvíli zatočil celý svět a poručela se k zemi.
Když se Josefka probrala z mrákot, viděla, že se nad ní sklání starostlivý Tobík.
„Jsi v pořádku, Josefko?”

Ty jsi ze samého leknutí omdlela...
pohladil ji po vlasech.

Najednou se však za Tobíášem objevila Hejkalova velká chlupatá hlava a Josefka vykřikla: „Tobíku, za sebou!”
K jejímu velkému překvapení se ale Tobíáš jen v klidu ohlédl a zase se usmál.
„Neboj, on nám nic neudělá. Měla jsi zase pravdu, všechno je úplně jinak, než se zdálo!”

„Já se strašně omlouvám, že jsem vás vyděsil!”
zařval Hejkal, až Josefku málem zalehly uši.

„Proč tak řvete?! Nejsem hluchá!” zahulákala Josefka zpátky.

„Vy ne, ale já jo!” přiznal smutně Hejkal.

„Josefko, představ si, že tady pan Hejkal je opravdu nahluchlý, a proto, chudák, tak děsně řve,” vysvětloval Tobík.

„A taky s těmi ptáčátky je to úplně naopak.”

„Vy jste to totiž pěkně vyvedli, trnkové! Co si teď ta ptáčata v lese sama počnou!”
zaláleřil Hejkal a hlasitě si popotáhl.

„Vždyť kdybych se o ně nestaral, umřela by hlady, sama si nic nenajdou!”

Tobík s Josefkou se zastyděli, že i oni uvěřili všem strašidelným povídačkám a panu Hejkalovi způsobili starosti. Teď ale bylo hlavně potřeba všechna rozběhnutá ptáčata pochytat. A tak se Josefka, Tobík a Hejkal vydali každý jedním směrem a do hodiny byli všichni ptáčci zase zpět ve svých klíčkách.

„My se ještě jednou moc omlouváme,” zakřičela Josefka, aby ji Hejkal dobře slyšel.

„To nic,” zahulákal Hejkal,

„člověk se vždycky nejvíc bojí toho, co nezná.“

A abychom se poznali ještě trochu líp, zvu vás na opravdovou tramskou večeři. I s táborákem!“

A tak společně nanosili dřevo,

Hejkal naučil Tobíka rozdělovat oheň, zatímco Josefka sbírala jehličí, ze kterého si pak nad ohněm uvařili v rendlíku polévku. Hejkal byl totiž nejenom tramp, který chodil po lesích a jeden týden se utábořil tam a druhý zase támhle, ale taky vegetarián, takže ptáčátka u něj byla opravdu v bezpečí.

Když dojedli, Hejkal vzal ukulele a zahalekal pro Tobíka s Josefkou tramskou píseň, kterou pak slyšeli lesní tvorové široko daleko. Asi si umíte představit, co se semlelo, když se trnkové vrátili zpátky do mechoviště.

Muchomůrky samým štěstím plakaly, že se jim Josefka vrátila, protože po tom hrozném hejkalím vyří, které se od číhadel ozývalo, měly strach, že už ji nikdy neuvidí. Tobík s Josefkou jim vyprávěli o Hejkalovi, který je vegetarián, hraje na ukulele a navíc umí perfektní polévku z jehličí.

Nezapomněli zdůraznit, že žádné ptáčky nežere, naopak se o ně vzorně stará, protože má dobré srdce. To se ovšem muchomůrkám, které rády věděly všechno nejlíp, nechtělo věřit.

„Hejkal a vegetarián?“

To je podle mě lež jak věž,“ říkala jedna.

„A že by se o ta malá ptáčátka takhle staral? Leda si je upeče s cibulí,“ přidala se druhá. Tobíkovi s Josefkou to ale bylo jedno. Oni věděli, jak to s Hejkalem je, a ostatní, ať si myslí, co chtějí.

„Bůhví, kde Tobík s Josefkou vůbec byli a koho tam potkali. Hejkal je děsivé stvoření,

tak to vždycky bylo, je a bude a basta fidli,“
uzavřela to ta nejstarší. Občas večer, když všechno v mechovišti utichlo a trnkové se ukládali k spánku, slyšeli, jak někde v dáli Hejkal hraje na ukulele.

Představili si ho, jak sedí u ohniště u svého záplataného stanu a haleká do noci.
A byli rádi, že už se ho nemusí bát, protože strach z neznámého, milé děti,

má vždycky ty největší oči.

© 2019 Tábor Bartoška
vydáno, poae se před deseti lety zasnoubili Eva a Tomáš